Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и р. кат. свять) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 3 улица Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковани.

Рекламаціи неопечатаній вольнй вôдъ порта Рукописи не звертають ся

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр

Ч. 249 | Нинѣ: Галактіона, Григорія | Завтра: Павла асп., Оттона | Четверъ 5 (17) листопада 1892 | Восходъ сонця 7 г. 12 м.; заходъ 4 г. 17 м. Баром. 768 терм. — 0·8 |— 2·2°. | РÔКЪ II.

Справы парляментарнй.

Въ Палатѣ пословъ мае нинѣ розпочати ся дебата буджетова; передъ тымъ однакожь буде ще залагоджена справа выданя судамъ пос. Неделѣ за злочинъ противъ моральности и пос. Супука за оскорбу чести. Говорять загально, що мимо скороченого поступованя ґенеральна дебата буджетова потягне ся довше якъ того можна было сподѣвати ся. Законъ о карахъ за фальшованє поживы прийде на порядокъ дневный ажь по розправѣ буджетовôй.

Пôсля выказу зъ дня 1 падолиста числила Палата пановъ 237 членôвъ. Вôдъ сего часу померъ новоименованый членъ Палаты пановъ Гельгаймъ, а прибувъ новый членъ въ особѣ нововыбраного кн. архіепископа оломуцкого, дра Кона, котрый въ наслѣдокъ свого достоиньства церковного мае право засѣдати въ Палатѣ пановъ. Число членôвъ отже не змѣнило ся.

Въ понедѣлокъ вôдбуло ся перше засѣданє Палаты пановъ въ сей сесіи. Залагоджено въ першôмъ рядѣ законъ о вôддѣлюваню въ книгахъ ґрунтовыхъ тй ґрунты, котрй призначенй на якйсь цѣли публичнй и пороблено мимо опозиціѣ міністра справедливости такй змѣны, що проектъ сей буде мусѣвъ прийти ще разъ передъ Палату пословъ.

Коло польске ухвалило по триденныхъ довѣрочныхъ нарадахъ слѣдуючй внесеня: 1) Коло польске не именуе поки що ґенерального бесѣдника при ґенеральнôй дебатѣ надъ буджетомъ на 1893 р. полишаючи своѣй комісіи парляментарнôй, нехай она осудить, чи пôдчасъ дебаты знайде ся потреба, щобы промавлявъ членъ Кола польского. Колибъ комісія парляментарна признала потребу того, то Коло заименуе тогды бесѣдника — 2) Коло поручае комісіи парляментарнôй, щобы розслѣдила подробности послѣдныхъ дискусій що до Шлеска и Буковины и щобы поробила вôдповѣднй кроки у правительства.

На явнôмъ засѣданю обговорювано справу буджету Міністерства для справъ внутрѣшныхъ. На бесѣдникôвъ призначено: Козловского въ справѣ заразы на худобу и пошести; Чеча въ справѣ реґуляціѣ рѣкъ; Рутовского въ справѣ примусовои асекураціѣ, а Поповскій буде промавляти якъ звычайно въ справахъ войсковыхъ при титулѣ „краева оборона". Дальше ухвалило Коло поручити ґенеральному бесѣдникови въ розправахъ буджетовыхъ упомнути ся о управильненє платнѣ для урядникôвъ, о праґматику службову для урядникôвъ и наконець о реформу порученого громадамъ круга дѣланя.

Дописъ.

Зъ Микулинець.

(Зборы микулинецко-струсôвского вôддѣлу сполуч. гал. Товариства для огородництва и пчôлництва. — Читальня „Просвѣты" въ Микулинцяхъ. — Вечерокъ на доходъ сторожи огневои).

Дня 7 с. м. о 4 год. по полудни, вôдбули члены сполученого гал. Товариства для огородництва и пчôлництва, належачй до струсôвско-микулинецкого вôддѣлу, свои 41-шй зборы въ будынку шкôльнôмъ въ Микулинцяхъ. На тй зборы явило ся до 30 членôвъ, переважно мѣщане и селяне, а зъ интелиґенціѣ дуже маленько.

Предсѣдатель вôддѣлу, п. А. Рыбачекъ, повитавши зôбраныхъ теплыми словами, здавъ справу зъ дѣяльности Заряду и зазначивъ, що выставу вôддѣлову трудно было сего року урядити, позаякъ не было продуктôвъ на выставу придатныхъ. Дальше завôзвавъ секретаря до вôдчитаня протоколу зъ попередного засѣданя, а зôбранй приняли сей протоколъ до вѣдомости. По сѣмъ мавъ наступити выкладъ о зимовли пчôлъ, однакъ зъ причины, що пасѣчники не прибули на засѣданє, усунено ту справу зъ порядку дневного, а п. Онуфрей Солтысъ, вôдчитавъ рефератъ на тематъ: „О роботѣ около деревъ овочевыхъ передъ зимою". Тою справою зôбранй заинтересували ся и колькохъ навѣтъ забирало голосъ. Внесенъ не ставлено жадныхъ, а вкладокъ зôбрано около двохъ ринъскихъ, позаякъ для селянъ и мѣщанъ знижае ся вкладки на 20 кр. рôчно. Наконець розлосовано дарунки въ книжкахъ помежи присутныхъ членôвъ и неодному трафило ся, що за такъ маленьку вкладку отримавъ на веснѣ щепôвъ вартости до 1 зр., а теперь дôставъ знову книжку о огородництвѣ и пчôлництвѣ вартости двохъ ринъскихъ.

О 7 год. вечеромъ замкнувъ предсѣдатель зборы, дякуючи за удѣлъ и заохочуючи зôбраныхъ до участи, коли не борше, то въ весняныхъ зборахъ, коли то знову отримають щепы. Управитель 4-кляс. мѣшаной школы въ Микулинцяхъ п. Ант. Рыбачекъ и 14 членôвъ громады ввесли сими днями до Выс. ц. к. Намѣстництва поданє, на руки головного за-

12)

Золота доля.

Оповѣданє

Зъ польского. — Маріи Родзевичѣвны.

(Дальше.)

И взяла ему ся любовь цѣле серце и душу — все чутя и кровь. Опанованый нею, мовь чарами, ходивъ мовь снохода на пôвъ лише притомный, роботу збувавъ мовь сонный, не чувъ майже и не видѣвъ, що довкола него дѣяло ся.

И щезъ ему зъ думки замѣръ утѣкати, щезли бунты и нудьга; — до сеи вôдразливои щоденщины, працѣ, нуждевного мѣсточка прикула его такъ само могуча сила, якъ тая, котра его въ свѣтъ гнала, мучила цѣле житє.

Далекй свѣты, новй враженя, що разъ вôдмѣннй виды, мрѣѣ незловимй а чарôвнй, все находивъ вôнъ въ очахъ Маринки — въ тôмъ ѣѣ дратуючôмъ, чудацкôмъ коханю.

Ой, умѣла она кохати, умѣла держати чоловѣка.

Сто разôвъ на день то весела, то сумна, сердечна и холодна якъ лѣдъ, мила и хижа, была она непонятною, незловимою, ворухливою якъ глубина водна. Вôнъ шалѣвъ за нею зъ дня на день що разъ больше, пôрваный въ якйсь виръ враженѣ, почувань, дратуючихъ пôвслôвъ, пôдбурюваный холодомъ, котрый по хвили змѣнявъ ся въ горячй поцѣлуѣ, у страстнй обôймы. А часъ сприявъ залюбленымъ. Близькй свята и ловля рыбъ заняли всю душу Семена; до алькирика Маринки нѣхто не заглядавъ, коли смеркало, нѣхто ихъ не полошивъ. Въ компатѣ збирали ся купцѣ, сусѣды, ремѣсники та гуторили на всю хату; а за стѣною парôбокъ сидѣвъ коло дѣвчины, залюбленый, самъ не свôй.

Часомъ дразнили себе цѣлыми годинами, часомъ гуторили зъ-тиха, або она слухала тужныхъ пѣсень, поклавши голову на его руки, а то й казокъ чудовыхъ, плывучихъ зъ глубины тои душѣ задумчивои а огнистои.

А за стѣною Семенъ сперечавъ ся зъ купцями, оплачувавъ майстрôвъ, взывавъ Павла до помочи.

— Нема Павла, пôшовъ на озеро! — вôдповѣдали ему, або: — Нема Павла, пôшовъ до матери!

Вихоръ вивъ довкола хаты и зъ-за стѣны не доходивъ до ухъ рыбака придавленый шепôтъ его любимця.

— Моя любко дорога, птичко моя золота! По скарбы пôйду для тебе и по чаръ-зѣле, тôльки ты люби мене хочь трохи; а якъ схочешь покинути, то красше убий мене! Що скажешь, зроблю, бо я твôй до самои смерти, до кôнця житя. Вже менѣ безъ тебе не жити, вже менѣ безъ тебе и хлѣбъ гôркій и вода солона, и сонце холодне; вже менѣ безъ тебе нема нѣ щастя, нѣ радости на земли. Я здурѣвъ за тобою! Дѣвчино ты едина, люби мене, люби!

— А зробишь менѣ коралѣ зъ поломѣнчикôвъ, ты? — пытала шутливо, запхавши руки въ его кучеряве волосе и любо моргаючи очима.

— Тôльки навчи мене, а я зроблю!

— А принесешь менѣ цвѣтъ папороти въ ночи передъ Купаломъ?

— Якъ тôльки есть на свѣтѣ, то принесу.

— А пôдешь для мене по той пугарь на дно озера?

— Пôйду, любко, хочь бы й на дно пекла, коли кажешь!

Боже, Боже! що бы то сказавъ Семенъ, якъ бы почувъ тй нѣсенѣтницѣ!

И знову по хвили пытавъ Жужель зъ-тиха: — А ты, Маринко, що дашь менѣ за се!

— А чого бы ты хотѣвъ? Певно тысячь за одно, бо ты дуже лакомый на заплату.

— Ей, нѣ! Трехъ рѣчей лише хочу: Дашь менѣ свои очи, уста и серце на власность, на скарбъ. Нехай лишь до мене одного смѣють ся, мене одного люблять, до мене одного йдуть зъ утѣхою й журбою. Хочу тобѣ бути слугою.

— А чого ще хочешь? Буде того довга літанія?

— Нѣ, ще лишь одного бажаю! Не диви

ряду Товариства „Просвѣта", о позволенє заснованя у себе Читальнѣ „Просвѣты" а властиво о перемѣненє истнуючои тутъ на таку. — Вже черезъ довшій часъ раджено надъ сею справою, ажь якось теперь прийшло до еѣ залагодженя. Щасть Боже до доброи справы! Отворенє новои читальнѣ хотять Микулинчане святкувати величаво, и на то торжество вже теперь роблять приготовленя. Хоръ спѣвацкій, що троха пôдупавъ, пôднесе ся знову а попри свôй запросять ще й хоръ зъ Денисова на се торжество.

Товариство охотничои сторожи огневои въ Микулинцяхъ урядило дня 13 с. м. въ сали рады громадскои вечерокъ зъ танцями. Дохôдъ призначеный бувъ на умундурованє сторожи огневои. О результатахъ сего вечерка донесу вамъ пôзнѣйше; на теперь скажу лишь, що єсть то одно зъ наймолодшихъ товариствъ истнуючихъ въ нашôмъ мѣстѣ.

Переглядъ политичный.

Криза въ угорскôмъ кабинетѣ буде вже сими днями залагоджена а нове міністерство представить ся вже въ понедѣлокъ парляментови. Нинѣ має президентъ кабінету Векерле приѣхати до Вѣдня, щобы остаточно залагодити справу кабінету. Міністромъ для справъ внутрѣшныхъ має стати президентъ угорского трибуналу обрахункового Гієронімі а Людвикъ Тіса має бути именованый міністромъ при цѣсарскôмъ дворѣ.

Французска ґазета Matin розпустила була вѣсть, що межи Россією и Францією заключено вже формальный союзъ. Петербурскій кореспондентъ лондоньского Daily Telegraph выславъ до сеи ґазеты на то таку депешу: На пôдставѣ найвысшого уповажненя можу вамъ донести, що вѣсть, розпущена французкими ґазетами о пôдписаню прелімінарій россійско-французского союза, єсть зовсѣмъ безосновна.

Зъ Парижа доносять, що вѣсть, мовь бы то полковникъ Додъ казавъ розстрѣляти въ Дагомею двохъ зловленыхъ Нѣмцѣвъ и одного Бельґійця, єсть поки що безпôдставна. Въ Кана застали Французы богато невôльникôвъ, призначеныхъ на жертву, и увôльнили ихъ. Всѣ дагомейскі войска цофнули ся до Абомею. Столиця може вже теперъ обступлена Французами. Хотять зловити самого Беганзина, але то трудно. Думають, що Французы збурять Кану и Абомей та уставлять вôдтакъ сильнѣ сторожѣ на вôдповѣдныхъ мѣсцяхъ.

Въ Персіи, якъ доносить Times, заносить ся на небезпечну революцію. Тамъ у Шиитôвъ має духовеньство далеко бôльшій вплывъ, нѣжь у т. зв. правовѣрныхъ Суннітôвъ и оно ширить мадійскі науки. Кажуть, що прийде „дванайцятый Имамъ", котрый невѣрныхъ зтладить зô свѣта. Той спаситель мавъ вже явити ся въ однôмъ святôмъ мѣсци Шиитôвъ, въ Самарѣ, коло Баґдаду, и зве ся Молла Гаджі Мірза Гассанъ Шіразі. Рôвночасно въ мошеяхъ опустили тамошнѣ священики молитву за шаха, бо вôнъ все обходить ся зъ ними остро. Готово дойти до того, що стануть гонити „невѣрныхъ" Европейцѣвъ. Зворушенє має бути дуже грôзне.

Новинки.

Львôвъ дня 16 падолиста.

— **Именованя.** Радниками ц. к. Намѣстництва именованѣ старосты: дръ Едвинъ Плажекъ, Густавъ Мавтнеръ и Евг. Кравсъ. Дра Плажека, дотеперѣшного старосту волочѣвского, придѣлено до службы при Міністерствѣ просвѣты. П. Мавтнеръ єсть шефомъ бюра президіяльного при львôвскôмъ Намѣстництвѣ. — П. Міністеръ справъ внутрѣшныхъ покликавъ ц. к. старосту Юлія Прокопчица въ Ланцута до службы при ц. к. Намѣстництвѣ. — Краєва Дирекція скарбу именувала контрольорами податковыми въ X. клясѣ ранґи сихъ адіюнктôвъ податковыхъ: Осипа Заславского до Тернополя, Франца Уейского до Сокаля, Ивана Мазура до Бѣча, Антона Конопацкого до Судовои Вишнѣ, Франца Барана до Мшаны, Едмунда Ковальского до Яворова, Остапа Худицкого до Порохника, Фридерика Герберта до Станіслалова, Ивана Вітлячіля до Коросна, Франца Туричина до Макова, Ивана Зайца до Домбровы, Осипа Мунка до Кракова и Антона Климчика до Бялои, асистента головнои касы краєвои Людвика Гірша до Заловець, дальше адіюнктôвъ: Кароля Сляну до Жабна, Еразма Заячкôвского до Ловатина, Жигмонта Сѣрадзкого до Дембицѣ, Казим. Сфломку до Теребовлѣ, Осипа Фідлєра до Заболотова, Василя Марцинюка до Олеська, Корнила Вонтрубского до Белза, Антона Кольбушôвского до Угнова, Волод. Шепаровича до Миколаєва, Мих. Ґросса до Нового Торгу, Ивана Дворяньского до Чорного Дунайця, Здислава Плютецкого до Кутъ, Едварда Янишевского до Перемышля, Вільгельма Махницкого до Андрихова, Остапа Туровича до Розвадова и Осипа Германа до Комарна, асистента головнои касы краєвои у Львовѣ Леодґарда Шехтля до Коломыѣ, а вкôнци адіюнктôвъ податковыхъ: Волод. Колтуновского до Надвôрны и Филипа Бѣлика до Сокаля. Крôмъ того именувала поборцями податковыми въ IX. клясѣ ранґи контрольорôвъ податковыхъ: Ивана Листкевича до Чорного Дунайця, Теофіля Канѣвского до Теребовлѣ, Володислава Ґилевского до Андрихова, Мик. Зварича до Бôбрки, Адольфа Ніріого до Заловець, офіціяла головнои касы краєвои Остапа Шумского до Глинянъ, дальше контрольорôвъ податковыхъ: Вільгельма Сою до Комарна, Лавра Олексого до Йорданова, Ив. Баруцкого до Жабна, Волод. Навратіля до Лимановы, Остапа Скибиньского до Стрижова, Кароля Шулиславского до Миколаєва, Каз. Туховского до Лопатина, Мих. Бурку до Порохника, Волод. Вальтенберґера до Заболотова, Ив. Ерґетовского до Бѣрчи, Юліяна Полошиновича до Судовои Вишнѣ, Василя Ґецьова до Скольочо и Омеляна Роздола до Дембицѣ.

— **Выдѣлъ товариства „Перемыскій Боянъ"** оповѣщує: Дня 18 падолиста 1892 о 7-ôй годинѣ вечеромъ вôдбудуть ся загальнѣ зборы товариства „Перемыскій Боянъ" въ комнатахъ Рускои Бесѣды. — *Дръ Т. Кормошь,* голова, *о. Т. Ярема* секретарь.

— **Смерть дезертира.** Дня 2 падолиста утѣкъ зъ Станіслалова одинъ воякъ зъ 95 полку пѣхоты. Передъ кôлькома днями найдено єго висячого въ лѣсѣ вôльховôмъ въ Хриплинѣ коло Станіслалова.

— **Зъ Станіславôвщины пишуть намъ** Дня: 11 падолиста с. р. выбухъ огонь въ домѣ Юрка Андреєва въ Хомяковѣ. Єго жѣнка наложила конопель на пѣчь, щобы ихъ высушити, а коноплѣ въ ночи запалили ся и зъ того повставъ огонь. Въ огни попарило ся шестеро дѣтей Андреєва: Анна, Федь, Маруня, Василь, Иванъ и Зофія и то такъ дуже попарили ся, що Василь и Иванъ померли того самого дня, а другѣ ледви дышуть. О тôмъ страшнôмъ выпадку повѣдомлено ц. к. судъ повѣтовый въ Станіславовѣ. Можна собѣ уявити розпуку родичѣвъ, котрѣ черезъ свою нерозвагу довели дѣтей до смерти або до калѣцтва.

— **Троє дѣтей** вôдразу привела на свѣтъ Марія Попель, селянка въ Новôй Брикули, повѣта теребовельского. Двоє дѣтей померло до двохъ днѣвъ, третє жило тыждень. Мати здорова.

— **Незвычайный гость** приѣде сеи зимы до Европы. Еміръ Хівы въ Азіи, Саидъ Мехеметъ Рахимъ Канъ заповѣвъ свôй приѣздъ и вôдвѣдає кôлька головныхъ столиць европейскихъ. Крôмъ мовы всхôдно турецкои знає вôнъ такожь языкъ перскій и трохи по арабски та по россійски. Вôнъ убирає ся вже по европейски, всежь таки вѣрує въ Магомета, везе зъ собою свого священика и кухаря, котрый єму варить пôсля ритуалу ѣду. Династія емира ще молода; заложитель єѣ Мегеметъ Емінъ князь Канъ вступивъ на тронъ Хівы тому сто лѣтъ, въ роцѣ 1792. Тому то теперѣшный ханъ не має ще великого маєтку. Рôчно має доходу ледви міліонъ франкôвъ и двôръ єго дуже скромный. Бѣдака, має жѣнокъ лише сорокъ.

ся ты на Альхана, коли я тобѣ хочь трохи милый.. коли маешь милосердє надô мною.

— Чимъ тобѣ Альханъ на перешкодѣ? Волю тебе, нѣжь єго!

— Чимъ вôнъ менѣ на перешкодѣ? Ой, дѣвчино, ты, видко, не кохала нѣколи сильно, коли такъ пытаєшь ся. Вôнъ менѣ наче тая хмара, що сонце закрыває; наче рана тяжка, змора, що нôчю чоловѣкови на груди кладе ся и до сходу сонця томить... вôнъ мене страшно гризе. Дѣвчино, не диви ся на него и не ходи тамъ... бо вôнъ менѣ гôрше смерти!...

— Павле, що тобѣ? Чи ты здурѣвъ? Я тобѣ мельниковны не вспоминаю!

— Бо ты певна мене! У мене душа якъ камѣнь. Що на нѣй вырѣжешь, на вѣки останесь. Камѣнь мохъ вкрыє, въ землю вросте, а письма не зôтре и перетреває. А ты, дѣвчино, якъ та вода твого озера. Хто воду удержить? хто напише на фили? Мигтить и плыве и нѣякій слѣдъ на нѣй не остоить ся. Така у тебе душа!

— Отже по що любишь? Иди, шукай собѣ камѣнє, рѣжь на нихъ!

— Така вже моя доля: въ водѣ закохати ся, изъ-за филѣ здурѣти! Вже я про тебе свѣта не побачу... погубивъ я душу! Дѣвчино, любко, не такъ житя люблю я, якъ тебе, и не покину тебе нѣколи! Тôльки ты цѣлуй, пести мене, люби мене! Охъ, люби!

А Семенъ въ комнатѣ воркотѣвъ що разъ голоснѣйше: — Десь бѣсъ носить хлопчиска по-ночи, чи що! Такъ то все зъ молодыми: нѣ єму зимно, нѣ голоденъ; абы вечѣръ, вже й пропавъ! Нѣ то до вечерѣ въ пору закликати, нѣ до сну! Чорты бо порадили менѣ купити єму кожухъ и чоботы! Въ полотнянцѣ то хочь огню пильнувавъ, а теперь шукай вѣтра въ поли! Кпить собѣ зъ морозу и зô старого Семена! Тьфу, до бѣса! Якъ то все непотрѣбный выдатокъ бокомъ вылазить! Маринька! Може й тая де утекла? Ходи-но на вечеру!

— Готовъ! — вôдсапнувъ рыбакъ одного вечера та подививъ ся, якъ Павло затягавъ въ нову сѣтку послѣдній сплавцѣ и шнуры.

— Готовъ! — вôдповѣвъ парôбокъ и вставъ зъ землѣ.

— Готовъ! — повторивъ якъ вôдгомôнъ Юстинъ зъ угла комнаты.

Цѣлый тыждень сидѣвъ вже тамъ середъ стосу патыкôвъ и рôжнобарвнои бібулы та лѣпивъ за радою Павла величезну звѣзду. Насопѣвъ ся, напотивъ ся, поки вкôнци злѣпивъ се штучне дѣло и пôднѣсъ у гору та придуркувато усмѣхнувъ ся до приятеля.

— Добре, Юстинъ! — похваливъ Жужель и пôдôйшовъ до него. Вставимо до середины свѣчку, всадимо звѣзду на высокій дручокъ.. пôйдемо зъ нею, будемо спѣвати та заробимо грошики въ мѣстѣ. За грошѣ купимо собѣ червоный шаль, жовтый поясъ и нову велику гармонію. Буде баль!

— Шаль! червоный! гармонія! — смѣявъ ся идіотъ и незугарно пôдскакувавъ,

— А коляду тямишь, хлопче?

— Тямлю.... ще и якъ!

Юстинъ, радъ зъ нагоды, що може похвалити ся своимъ талантомъ, надувъ ся и заспѣвавъ щось фальшивого и пронимаючого, що мало бути мельодією.

Старôй Парашцѣ зô страху ажь веретено выпало зъ рукъ. Маринка сидѣла коло печи и тôльки засмѣяла ся.

— Гарно вы єго навчили! — замѣтила до Павла.

— Тихо, галаю! — крикнувъ Семенъ. — Чи ты здурѣвъ, Павле, що єго намовивъ до того! Образа божа такій спѣвъ. Тьфу! Ажь въ ухахъ вертить. Забирай ся менѣ зъ хаты зъ такою колядою! Кара божа тай годѣ.

— Цѣла втѣха неборачиска! — засмѣявъ ся Жужель, гласкаючи розчѣхрану голову хлопця. — Та щобы вамъ у комнатѣ не доскулювавъ, возьму єго зъ собою на озеро. Крѣпкій морозъ! Треба прочистити полонки.

Оба надягнули кожухи, взяли сокиры и пошли.

На дворѣ було ясно якъ у день, снѣгъ скрипѣвъ пôдъ ногами. Въ великôй тишинѣ зимовои ночи розлягли ся два голосы: оденъ молодый, сильный, звучный вôдъ радости; другій непевный, храпливый, розбитый. Оба спѣвали разомъ:

Богъ предвѣчный народивъ ся,
Прийшовъ днесь изъ небесъ,
Абы взрѣвъ людъ свôй весь
И утѣшивъ ся.

— **О електричной зелѣзници** межи Вѣднемъ а Будапештомъ мавъ тому кôлька днѣвъ старшій инжинеръ Кестлеръ у Вѣдни вôдчитъ. Вôнъ сказавъ, що коли дотеперь не выготовлено пляну злученя Вѣдня зъ Будапештомъ електричною зелѣзницею, то лише длятого, що кошты були бы дуже великй. Після проекту Ціперна, инжинера зъ Будапешту, будова тои зелѣзницѣ, довгои на 240 кільометрôвъ, коштувала бы 120 до 140 міліонôвъ зр., т. є. три разы стôлько, кôлько коштує звычайна зелѣзниця. Хочь бы рôчно ѣздило сею зелѣзницею 200.000 осôбъ, то таки доходы не були бы такй великй, якъ процентъ вôдъ тыхъ міліонôвъ. А до перевоженя товарôвъ не можна бы сеи зелѣзницѣ ужити. Пôзнѣйше кошты будовы може й зменшать ся й будуть лишь такй, якъ при теперѣшныхъ зелѣзницяхъ. Зелѣзниця електрична перебѣгала бы на годину 150 кільометрôвъ (т. є. 20 миль). Скорѣйшои ѣзды не можна вже собѣ й бажати.

— **Донька полку**. Въ часѣ войны турецко-россійскои вояки зъ полку имени Францъ Иосифа переходили однымъ спаленымъ и вымордованымъ селомъ болгарскимъ и найшли въ поли маленьку дитину. Офіцеры того полку взяли дѣвчину за доньку полку, дали єѣ на науку до Варшавы, вложили 18.000 рублѣвъ на посагъ для неѣ, а вчера вôдбуло ся єѣ вѣнчанє зъ корнетомъ драґонôвъ Шлємерономъ въ товариствѣ всѣхъ живучихъ батькôвъ, т. є. офіцирôвъ.

— **Страшна пôмста на злодѣяхъ**. Зъ Берестя Литовского доносять, якъ тамъ въ селѣ Застрикахъ пôмстили ся люде на коноводахъ. Село тоє було славнє зъ злодѣѣвъ; крали именно конѣ не лише въ своимъ повѣтѣ, але и въ иншихъ. Проводирями була родина Иваньскихъ, що складала ся зъ 6 осôбъ. Окраденй Иваньскими селяне неразъ грозили злодѣямъ пôмстою, але то не помогало. Тому звышь тыждень въ селѣ Ягодинцяхъ скрадено чотири конѣ. Властителѣ ихъ стали здоганяти злодѣѣвъ. Злодѣѣ побачили, що круто зъ ними, сховали ся въ лѣсъ, але щобы конѣ не дôстали ся въ руки властителѣвъ, то злодѣѣ зарѣзали ихъ въ страшный способъ. Заставши свои конѣ неживй, селяне постановили страшно пôмстити ся на злодѣяхъ, а не сумнѣвали ся, що то були Иваньскй. Девять селянъ зъ села Ягодинець прибуло въ ночи до Застрикъ, обложили хату Иваньскихъ хворостомъ и пôдпалили вôдразу въ кôлькохъ мѣсцяхъ. Оденъ Иваньскій збудивъ ся вчаснѣйше и побудивъ братôвъ. Селяне зъ ножами и косами заступили дорогу и коли Иваньскй выбѣгли зъ хаты, то ихъ назадъ запхали въ огонь. А якъ котрый въ мужчинъ хотѣвъ таки неребити ся крôзь селянъ, то косами и ножами забивали єго. Такимъ способомъ згинула цѣла родина Иваньскихъ страшною смертію, однй въ огни, другй вôдъ ножѣвъ. Покровавленй селяне пошли вôдтакъ до найблизшого уряду и самй вôддали ся въ руки сельскои поліціѣ.

— **Непоправный.** Славный опришокъ Белякошія, котрого увôльнили вôдъ вины и выгнали зъ Корсики, вернувъ назадъ и зачавъ на ново своє ремесло розбишацке. До чого хто звыкъ....

Штука, наука и література.

Ч. 21 „Дзвôнка“ мѣстить оповѣданє: Орелъ — В. Чайченка; кôлька дрôбнѣйшихъ творôвъ, поезію „Осѣнь“ зъ гарною илюстраціею, повѣстку про „доброго чоловѣка“, байку Чайченка, вѣршь Васюты: Ревунець, казочку зъ устъ народныхъ и „Сироту“. Для дѣтей дуже добрый матеріялъ до читаня.

Ч. 21 „Зорѣ“ мѣстить такй працѣ: На роспутѣ, повѣсть Чайченка; шѣсть поезій рôжныхъ авторôвъ; оповѣданє Вячеслава Потапенка: Перша карна справа; історію літературы Омеляна Огоновского; про рускй переклады поезій Гайного — Осипа Маковея; про Нѣмця-Украинофіля, що писавъ поезіѣ на темахъ зъ украиньского житя — Ивана Франка; про артиста нашои сцены Андрѣя Стечиньского (въ числѣ поданый и єго портретъ) — и короткй звѣстки. Въ тôмъ числѣ є ще два образки: Выдубецкій монастирь у Киевѣ (рисунокъ Тараса Шевченка) и Пума американьска.

† Посмертнй вѣсти.

Померли: О. Михалъ Мишкевичъ парохъ въ Дублянахъ деканата мокряньского, въ суботу дня 12 падолиста въ 75-ôмъ роцѣ житя а 44-ôмъ священьства. — Иполитъ Мартиновичъ, презідентъ краєвого суду въ Чернôвцяхъ, покликаный на се становище минувшого року, померъ дня 12 падолиста въ 58 р житя. Покôйный бувъ чоловѣкомъ справедливымъ и тѣшивъ ся симпатіею всѣхъ народностей на Буковинѣ. Вôнъ бувъ членомъ-основателемъ руского товариства „Народный Дôмъ“ въ Чернôвцяхъ.

Всячина.

Величезна ялиця. Въ гарныхъ лѣсахъ Найд. Архикнязя Альбрехта, що лежать на склонѣ Бабскои Горы, найвысшои въ захôдныхъ Бескидахъ, въ селѣ Завоя въ Галичинѣ коло поляны Цирхлѣ, 2.976 стôпъ надъ поверхнею моря, стоить ялиця, певно найгрубша зъ всѣхъ галицкихъ ялиць, а четверта що до грубости въ австрійской державѣ. Лѣсничій Паловичъ казавъ тую прабабусю лѣсôвъ обмуровати камѣнемъ, щобы єѣ нѣхто не ушкодивъ. Въ низу при земли має она майже 40 стôпъ (12 метрôвъ) въ окрузѣ. Тамъ де обмурованє кôнчить ся, має 32 стопы; понадъ муромъ, де вже рôвный пень росте въ гору, має ще 22 стопы въ окрузѣ. Высока на 200 стôпъ. Якійсь дурень пôдложивъ колись пôдъ неѣ огонь, котрый выпаливъ въ низу частину пня; се лише доказъ, що люде не вмѣють пошанувати такъ незвычайныхъ деревъ. Мимо того ушкодженя дерево се здорове и довго ще може жити.

— '**Піяньство у звѣрятъ.** Въ одной часописи монахôвской подає Робертъ Рандавъ цѣкавй спостереженя о охотѣ звѣрятъ до напоѣвъ алькоголічныхъ. Вôвцѣ, ослы и козы люблять передовсѣмъ винный мошь, а худоба, конѣ и псы волять пиво. Свинямъ все рôвно и все имъ смакує. Лише коты не люблять нѣякого алькоголю. Медвѣдь єсть пѣякомъ такимъ, що засоромивъ бы неодного хруня, розумѣє ся, колибъ мавъ що пити. Але вôнъ має притôмъ добрый звычай, що якъ пôдôпє собѣ досхочу, то бодай на задныхъ лабахъ старає ся вернути до дому. Найбôльше „по людски“ запивають ся малпы; они люблять також каву и гербату. Гуси, якъ наѣдять ся насѣня маку, то дурѣють, якъ пѣяки.

— **Музикальна машина до шитя.** У Франціи вынайдено машину до шитя злучену разомъ зъ фортепяномъ. Цѣла машина уряджена такъ, що граючи на фортепянѣ можна заразомъ шити бѣлє або одежу. Вынаходець обчисливъ, що вôдôгранє одной оперы Ваґнера выстане до ушитя дамскои суквѣ, вальцъ зъ „Фавста“ вшиє кафтаникъ флянельовый и т. п. Такъ отже єсть и приємнôсть и користь зъ фортепяну. — Також заведено теперь такй фортепяны, що не потрѣбно знати ноты и перебирати пальцями по клявішахъ, лише крутить ся маленьку корбу въ правôй нозѣ фортепяна, а клявішѣ самй бють о вôдповѣднй струны, котрй выдають зовсѣмъ такій голосъ, якъ бы пальцями гралось.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 16 падолиста. Король румуньскій принимавъ вчера въ полудни на авдієнціи міністра войны, шефа ґен. штабу и ґр. Кальнокого. Авдієнція тревала пôвъ годины. У ґр. Таффого вôддавъ король свою карту візитову. Опôсля вôдбувъ ся въ цѣсарской палатѣ обѣдъ въ крузѣ родиннôмъ, а вечеромъ були оба монархи и румуньскій наслѣдникъ престола на представленю въ оперѣ.

Будапештъ 16 падолиста. Складъ угорского кабінету єсть такій: Векерле, президія и фінансы; Гієронімі, справы внутрѣшнй; Сіладій, Чакі, Феєрварі, Берленъ, Люкачь и Осиповичъ задержать свои теки.

Парижъ 16 падолиста. На радѣ міністрôвъ подавъ міністеръ справедливости, що вôнъ на свою одвѣчальнôсть постановивъ завôзвати передъ судъ всѣхъ запутаныхъ въ справу панамского каналу. Въ кругахъ парляментарныхъ говорять, що готово прийти до кризы, позаякъ Любе тому рѣшучо противный.

Спѣваючи, збѣгли на склисту поверхню озера, зъ котрого вѣтеръ зôгнавъ найменшу одробину снѣгу и ховзаючись, ишли вôдъ полонки до полонки та розбивали у нихъ лѣдъ сокирою. Наразъ у одного зъ тыхъ отворôвъ идіотъ задержавъ ся, присѣвъ надъ берегомъ и зачавъ перебирати пальцями въ ледяной водѣ.

— А що тамъ, Юстинъ? — спытавъ Павло, идучи дальше.

— Вюны (пискорѣ) — запищавъ, не стаючи зъ мѣсця.

Жужель знавъ, що ловля тои рыбы то була страсть бѣдака. Дармо бивъ Семенъ: зъ терпеливостю и впертостю Караиба, хлопецъ сѣдавъ надъ полонкою, въ найострѣйшій морозъ дыбавъ вытрѣвало на тй дрôбнй рыбки, ловивъ ихъ рукою, пхавъ у кишенѣ и за пазуху, а вечерами пѣкъ на патыкахъ и ѣвъ лакомо.

Не було можна вôдкликати єго вôдъ такои добычи. Парôбокъ пôшовъ самъ, ходивъ на всѣ боки по леду и спѣвавъ весело. Морозъ проймавъ єго до кости, вôнъ бѣгъ що разъ скорѣйше, ажь геть далеко, де озеро звужувало ся въ горло, поросле зъ обохъ сторôнъ корчами лозы, поза котрыми чорнѣвъ Ивановъ млынъ. Тамъ була послѣдна полонка и здалека побачивъ Павло, що она выглядала инакше, якъ иншй.

Вôнъ нахиливъ ся. Отвôръ бувъ заткальный шуваромъ и соломою.

— Ого! Хтось вставивъ кôшь! А! злодѣє! — воркнувъ самъ до себе и бравъ ся очистити полонку.

Коли вôнъ такъ працювавъ, рубавъ и проклинавъ злодѣя, наразъ за єго плечима рушили ся корчѣ лозы и на озеро высунули ся двѣ тѣни. Мовчки почали пôдкрадати ся до него. Оденъ нѣсъ сокиру, другій на плечахъ дубовый друччокъ. Парôбокъ не видѣвъ нѣчого. Выдобувъ кôшь, кинувъ єго далеко и заспѣвавъ голосно:

Въ Вефлеємѣ народивъ ся
Месія, Христосъ нашь
И Панъ нашь для всѣхъ насъ
Намъ народивъ ся.

Не докôнчивъ и зойкнувъ. Друччокъ упавъ єму на шию и заголомшивъ єго. Вôнъ захитавъ ся, втративъ рôвновагу и упавъ просто въ полонку. Ставъ кидати ся, отверезеный водою и инстинктомъ житя. Змôгъ ще выдобути голову надъ лѣдъ и схопити руками край полонки. Але то тревало лише хвилю. Хвилю видѣвъ ще небо, мѣсяць якійсь червоный и страшне понуре лице мельника, а коло него выкривлене смѣхомъ друге, руде лице сына єго — Франка.

Друччокъ пôднѣсъ ся ще разъ и упавъ єму на голову. Тогды почорнѣло єму въ очахъ, голосъ завмеръ у горлѣ, вôнъ пустивъ берѣгъ полонки и щезъ пôдъ ледомъ.

(Дальше буде.)

Курсъ львôвскій

зъ дня 15 падолиста 1892.

	платять зр.	кр.	жадають зр.	кр.
1. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	336	—	340	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	215	—
2. Листы заставнй за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт. . .	100	85	101	55
„ „ 5% вылъос. зъ 10% прем.	107	60	108	30
„ „ 4½% льос. въ 50 лѣт. . .	98	.15	98	85
Банку краєв. 4½% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	—	96	70
„ „ 4% льос. въ 41½ лѣт. . .	94	70	95	40
„ „ 4½% льос. въ 52 лѣт. . .	99	60	100	60
„ „ земск. 4% льос. въ 56 лѣт.	94	—	94	70
3. Листы довжнй за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3% .	—	—	—	—
„ „ „ „ „ „ (5%) 2½%	52	50	55	50
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облиґі за 100 зр.				
Индемніз. гал. 5%	104	80	105	50
Гал. фонд. проп. 4%	94	50	95	20
Облиґи комун. Банку кр. 5% I еміс. .	—	—	—	—
„ „ „ „ 5% II „ .	101	—	101	70
Позич. кр. въ р. 1873 по 6%	103	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по 4½% . . .	97	70	98	40
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	50	92	20
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	22	75	24	75
„ Станіславова	29	50	32	50
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	25	17	75
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	—	—	—	—
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	66	5	76
Рубель паперовый	1	18	1	20.—
100 марокъ нѣмецкихъ	58	60	59	10

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.